

VID HIMMELENS PORT

Det var en gång en man som hette Sven Svensson. Han hade varit ute på livets långa resa och hade äntligen nått sitt mål. Sven Svensson var nöjd – all hans möda och besvär hade sannerligen lönat sig. Nu stod han här framför Himmelens port. Han hade klarat det.

Redan i tidiga barnår hade han fått framgångsreceptet som skulle leda just hit. Hans faders högtidliga röst var lika tydlig inom honom som den alltid varit.

- Pöjk, hade fadern sagt. Att vara ärlig i affärer och en god medborgare. Det ska jag säga dig, det leder ända fram till Himmelens port.

Sven Svensson hade lyckats följa det rådet och hade sedan lagt till en del för att vara på den säkra sidan. Han varken svor, snusade, rökte eller nyttjade starkt. Han hade inte ens jagat nåt annat fruntimmer än sitt eget. Och nu stod han här inför en vitklädd respektingivande person. Han hade väntat sig en stab av änglar men fick väl nöja sig med den här som stod bakom en pulpet där det låg den största bok Sven Svensson någonsin sett.

- Ja, här är jag, sade han käckt eftersom han förstod att han var väntad.
- Jaha, den ljusklädda såg lite brydd ut. Och vem är du?
- Åh, förlåt, så dumt av mig. Sven Svensson heter jag.
- Sven Svensson?
- Ja, och nu är jag här. Han gnuggade händerna mot varandra. Ja även när han levde hade han gjort så när han kände sig riktigt tillfreds med saker och ting.
- Jaha, då ska vi se.

Den vitklädde blötte pekfingret och började bläddra fram genom boken till han kom till bokstaven S.

- Svensson, Svensson, Svensson Sune ... Svensson Sven ... här ska vi se. Han lät fingret löpa efter sidan.
- Nej, här finns ingen som stämmer på dig.
- Vadå ingen som stämmer på mig? Det är klart att jag står skriven där. Titta igen!

Efter tio minuters diskussioner hit och dit hade den vitklädde fortfarande inte fattat att Sven Svensson hade annat att göra än att stå här och dividera. Till slut blev han till och med riktigt irriterad. Han som brukade hushålla med sitt humör.

- Får jag fråga vad det är för inkompetent person som har skött om de här namnlistorna.
- Javisst får du fråga det. Om du ser lite längre in här bakom mig så ser du Honom.

Sven Svensson koncentrerade blicken mot en grupp människor i olika åldrar och utseenden. I dess mitt stod en man som liksom glänste på nåt märkligt sätt. Han hälsade på dem och omfamnade dem. Ja han betedde sig som om han träffade gamla bekanta. Det såg ut precis så som Sven Svensson önskat att hans släkträffar hade varit. Varma och innerligt äkta. Sven Svensson kunde höra lösryckte ord därifrån. Mannens röst var tydlig och klar. ”Så jag har längtat efter ... ” ”Jag är så glad ... ”Väl gjort min trogne vän ...”

Det där sista borde vara riktat till honom, Sven Svensson. Han som verkligen hade ansträngt sig. Medvetet. Målinriktat.

- Ropa hit den där mannen, sa Sven Svensson, så ska snart det här misstaget redas ut. Det ser väl bättre ut att han hälsar nykomlingar välkommen, än står så där.
- Det där är nykomlingar, svarade den vitklädde, men de känner till varandra sen tidigare och är så lyckliga över att äntligen träffas.
- Jaså, men vad kom de för väg då. Jag har då inte sett dem efter den här.
- Nej, det har du rätt i. De har kommit en annan väg.
- Vadå för väg? Jag har inte sett nån annan väg!
- Jo, det har du! Du har korsat den några gånger utan att ta reda på vart den ledde.
- Jag visste inte att det fanns fler vägar. Tonen var lite syrlig
- Nej, det gör det inte heller.

Sven Svensson förstod inte vad den vitklädde talade om men kände att det var dags att få slut på det här tramsandet, så han sa med sin bestämdaste röst

- Seså! Se till att få hit den där personen nu. Här kan jag inte stå hela evigheten.

På en osynlig signal vände sig mannen bort från sina vänner och kom gåendes mot dem. Sven Svensson hade klart för sig vad han skulle säga. Han skulle berätta om sina ansträngningar och sina offer. Hur han gjort allt efter bästa förmåga. Hur han levt som han lärt och följt alla tänkbara bud. Hur han förtjänade det här. Om det fanns ett ställe där de verkligen borde veta vem han är, så må det väl ändå vara här!

Nu var mannen framme vid honom och räckte fram sin hand till hälsning. Sven Svensson ryggade till när han såg det otäcka såret på handens ovansida men handslaget var fast och varmt.

- Det har blivit ett onödigt missförstånd, sa Sven Svensson och nickade mot den stora tjocka boken. Jag är inte inskriven och som jag förstår så är det du som ansvarar för att sånt här sköts.

Den andre smekte med sin hand över bokens pärm och Sven Svensson la märke till ett sår även på mannens andra hand. Han undrade vagt vad han kunde ha råkat ut för och var nästan på väg att fråga. Men nu gällde det viktigare ting.

När mannen inte sa något fortsatte Sven Svensson med allt som han ville ha sagt om mödan och målinriktningen och att han sannerligen inte vikit av från den rätta vägen.

- Dina egna ansträngningar leder inte in här, mannen tittade intensivt på honom. Den enda väg som når ända fram är den jag själv har lagt och du kan se en del av den om du tittar ner över ängen där och runt sjön som ligger intill. Ja, fortsatte mannen medan han åter fäste blicken på den stora boken, jag har ansvar för vad som står i Livets Bok. Med mitt blod är varje namn inskrivet och de känner mig och jag dem. Men dig känner jag inte.

Mannen med de sårmärkta händerna tittade Sven Svensson sorgset i ögonen och upprepade:

- Jag känner dig inte.

